

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobkyně

Daily Fresh Foods spol. s r. o., IČO 06540571
sídlem Květnového vítězství 60/13, 149 00 Praha 4
zastoupená JUDr. Karlem Matějkou, advokátem
sídlem Nad lesním divadlem 1354/8a, 140 00 Praha 4

proti
žalované

Ústřední veterinární správa Státní veterinární správy
sídlem Slezská 100/7, 120 00 Praha 2

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 1. 2025, č. j. SVS/2025/ 007895

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

I. Základ sporu

1. Rozhodnutím Městské veterinární správy v Praze ze dne 20. 11. 2024, č. j. VS/2024/166391-A byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 150 000 Kč, neboť byla uznána vinnou z několika přestupků: a) § 17 odst. 2 zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o potravinách“), kterého se dopustila v provozovně na adrese Jana Želivského 2200/2, 130 00 Praha 3 (dále jen „provozovna“) CZ 11741082 porušením požadavků stanovených v článku 4 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 852/2004 o hygieně potravin (dále jen „nařízení“) rozvedených v:

1. příloze II kapitole I odst. 1 tím, že dne 15.09.2022 nebyly prostory sociálního zařízení a **úklidové komory udržovány v dostatečné čistotě**, dále suterénní prostory související s provozem a související přístupové prostory: prostor pod schodištěm byl částečně vyklizen, avšak zcela nedostatečně; tyto prostory byly stále hrubě znečištěné prachem a dalšími nečistotami, byl zde skladován vyřazený inventář (nábytek, sanitární zařízení, aj.), odpady a hrubý nepořádek; popsané prostory v suterénu objektu jsou dlouhodobě neudržované,

2. příloze II kapitole I odst. 2 písm. c) nařízení 852/2004 tím, že:

- a) dne 15.09.2022 v **zastřešení přední a zadní rampy** byl zjištěn nevyhovující stavebně technický stav konstrukce zastřešení přední a zadní rampy, docházelo tak k protékání dešťové vody ze střechy na povrch ramp, voda v době kontroly stékala a skapávala z konstrukcí zastřešení; průsaky znečišťovaly povrch ramp, potraviny tak nebyly chráněny před rizikem kontaminace,

- b) dne 28.03.2023 bylo zjištěno, že **konstrukce zastřešení přední a zadní rampy** byla poškozená a značně ohořelá po požáru v budově, docházelo tak k protékání dešťové vody ze střechy a odlučování částic z této konstrukce na povrch ramp, kde jsou přetrvávající výtluky s možností hromadění vody a nečistot; při demontáži konstrukce s polykarbonátovým zastřešením manipulační chodby nad chladicím a mrazicím boxem v 1. NP (viz níže) nebyla provedena očista stropu a stěn nad mrazicím boxem, kde bylo značné množství pavučin; na čelní stěně tohoto boxu

zůstaly zbytky montážní pěny, potraviny tak nebyly chráněny před rizikem kontaminace,

- c) 22.11.2022 ve **vstupu ze skladu** na zadní rampu byly k dispozici pouze jedny dveře, které nedoléhaly přímo k podlaze (na spodní hraně utřžená gumová lišta), vstupní vrata vedoucí z přední rampy do manipulační chodby nešlo zcela uzavírat z důvodu průběžného vyskladňování objednaného zboží prodejci – v době druhé kontroly byly tyto dveře otevřeny, prostory tedy nebyly udržovány v takovém stavu, aby byla zajištěna regulace škůdců,

3. v příloze II kapitole IX odst. 4 nařízení 852/2004 tím, že dne:

- a) 15.09.2022 plastové **dveře vedoucí ze skladovacího prostoru** s řízenou teplotou byly stále poškozené a nešlo je uzavírat, konstrukce nad manipulační chodbou mezi chladicím a mrazicím boxem v 1. NP nezajišťovala dostatečnou ochranu před vnikem škůdců do chladicího boxu, byla provedena ze dřeva a polykarbonátových desek, jež nejsou bariérou proti průniku škůdců. Z čelní strany přední rampy byly některé otvory zazděny, některé ponechány neuzavřené,

- b) 28.03.2023 bylo zjištěno, že přístup vstupními vraty vedoucími z přední rampy do manipulační chodby nelze zcela uzavírat z důvodu průběžného vyskladňování objednaného zboží prodejci; dezinfekce (hubení škodlivého hmyzu) v provozovně ke dni kontroly provedena nebyla,

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

c) 28.06.2023 bylo zjištěno, že postup pro regulaci škůdců byl zaveden pouze ve smyslu hubení hlodavců, nikoli škodlivého hmyzu; při páté kontrole ani do vyhotovení protokolu o páté kontrole (25.07.2023) nebyl nedoložen monitoring, ani provedení preventivních zásahů v hubení škodlivého hmyzu, ač riziko výskytu škodlivého hmyzu v provozovně Jana Želivského je vysoké, jelikož se jedná o starou zástavbu a okolí budovy není udržované,

b) v ust. § 17 odst. 2 písm. f) zákona o potravinách, kterého se dopustila tím, že porušila zákaz uvádět na trh potravinu dle § 10 odst. 1 písm. c) zákona o potravinách, neboť v provozovně Jana Želivského dne 04.01.2023 skladovala a tím uváděla na trh: - 1 kus vakuově balených a k lidské spotřebě neschválených larev bource morušového (*Bombyx mori*) „NHONG TAM, Frozen Silkworm NHONG TAM, Frozen Silkworm Cocoon“, země původu Vietnam, balení à 500 g, datum minimální trvanlivosti (dále také jako „DMT“): 29.11.2023, k němuž nepředložila žádný spárovatelný nabývací doklad, přičemž na balení nebylo uvedeno označení provozovatele potravinářského podniku, který uvádí potravinu na trh (ani jeho identifikační značka), - v mrazicí truhle zamražené sušené produkty rybolovu o celkové hmotnosti 1,6 kg (2 balení sušených ryb CÁDABÓ-KHO 200 g, země původu Vietnam, bez identifikační značky, minimální trvanlivost do 12.2022; 4 balení sušených ryb CÁ CHÍ VÁNG – KHO 200 g, země původu Vietnam, bez identifikační značky, minimální trvanlivost do 12.2022; 2 balení CÁ MÓI – KHO 200 g, země původu Vietnam, bez identifikační značky, minimální trvanlivost do 12.2022), k nimž na místě nedoložila dodací listy ani jiné doklady o původu, tj. uváděla na trh potraviny neznámého původu o souhrnné hmotnosti 2,1 kg.

2. Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o kterém žalovaná rozhodla rozhodnutím ze dne 29. 1. 2025, č. j. SVS/2025/007895 (dále jen „napadené rozhodnutí“) tak, že odvolání zamítla a rozhodnutí Městské veterinární správy v Praze potvrdila.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. **V prvním žalobním bodě** žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, a to zejména vlivem neuvedení formy zavinění, neboť míra zavinění je důležitou okolností pro výši sankce. Prvostupňový orgán se nezabýval tím, zda jednotlivé přestupky jsou přestupky trvajícimi nebo pokračujícími. Dále se nezabýval tím, že nedošlo k porušení, ale jen k ohrožení, míra tohoto ohrožení spočívá v nedostatečně zdůvodněném uvážení prvostupňového orgánu. Prvostupňový orgán dále použil neurčité pojmy jako např. nedostatečný úklid. Žalobkyně nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí spatřovala v tom, že v rozhodnutí není uvedeno, že žalobkyně již byla pravomocně pokutována na základě rozhodnutí Ústřední veterinární správy dne 24. 3. 2022 a dne 14. 9. 2022 za téměř totožné skutky a nebyla přitom dodržena právní zásada *ne bis in idem*. Dále odkázala na odvolání založené ve spise.
4. **Druhým žalobním bodem** žalobkyně namítala, že kontroly prováděné prvostupňovým orgánem byly zaměřené opakovaně jen na její provozovnu. Žalobkyně proto uplatila námitku podjatosti proti celé pražské veterinární správě. Podjatost spočívala v rasové diskriminaci vůči společníkům a jednateli žalobkyně, kteří jsou vietnamské národnosti. Stav budovy se totiž vztahuje i na ostatní nájemce dalších prostor, ne pouze na žalobkyně. Vzhledem k tomu, že podjatost není samostatným odvolacím důvodem, odkázala žalobkyně na stejnopis těchto námitek.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

5. **Ve třetím žalobním bodě** žalobkyně poukazovala na to, že žalovaná se nezabývala tím, zda šlo o jednání úmyslné či nedbalostní, komisivní či omisivní. Za tím účelem citovala část napadeného rozhodnutí. V další části pak žalovaná uvedla, že *k naplnění přestupku postačí pouhé ohrožení bezpečnosti potravin*. K výši trestu žalobkyně poukázala na použití absorpční zásady, kdy trest byl ukládán podle nejpřísněji trestného ustanovení. Dle žalobkyně je pokuta nepřiměřeně vysoká vzhledem k výdělkovým možnostem žalobkyně.
6. **Ve čtvrtém žalobním bodě** žalobkyně namítala, že ani prvostupňový orgán, ani žalovaná neuvedly, zda se jedná o trvající nebo pokračující delikt. K tomu žalobkyně odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, č. j. 5 A 164/2002-44, ze kterého část odcitovala. Žalobkyně si je vědoma, že právní názor v uvedeném rozhodnutí byl vysloven před účinností zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, kdy se právníkům osobám přičítala objektivní odpovědnost za protiprávní stav. Dle žalobkyně je nutné zkoumat formu zavinění, neboť společenská škodlivost je tím vyšší, čím vyšší je forma zavinění. Po přijetí citovaného zákona je zapotřebí dovodit přičitatelnost protiprávního stavu právnické osobě tehdy, když k naplnění znaků přestupku došlo jednáním fyzické osoby, jejíž jednání je posuzováno za účelem posouzení odpovědnosti právnické osoby. Svá tvrzení podložila odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, č. j. 8 As 17/2007-135. Dále pak odkázala na rozhodnutí 27/1969 Sb. a na nálezy Ústavního soudu Pl. ÚS 6/03. Žalobkyně je přesvědčena, že prvostupňový orgán i žalovaný nerespektovaly zásadu *ne bis in idem*. Od 2. 12. 2022 začal nový skutek a prvostupňový orgán měl vymezit jeho časový průběh, neboť důležitým hlediskem pro stanovení škodlivosti přestupku je doba, po kterou se pachatel zdržel jednání.
7. **V pátém žalobním bodě** žalobkyně uvedla, že výrok o trestu je zcela nepřezkoumatelný. Prvostupňový orgán sám uvedl, že žalobkyně za stejné jednání již byla postižena. Žalovaná však na toto nereagovala. Ve správním řízení funguje omezeně revizní princip tehdy, když odstranění vad, které nebyly namítány, vyžaduje veřejný zájem. Postup správních orgánů byl dle žalobkyně v rozporu se zákonem, když uvedené nedostatky nebyly vyřešeny.
8. **V šestém žalobním bodě** se žalobkyně vyjadřovala k úplnosti dokazování. Nezákonnost žalobkyně spatřuje v tom, že prvostupňový orgán posoudil *míru ohrožení do skladu zboží kapáním vody a možností znečištění na základě výtluků na nákladové rampě, kde se místy mohla voda hromadit*. Od 2021 však nikdy nebylo zjištěno, že v důsledku těchto skutečností došlo ke kontaminaci potravin nebo k jinému poškození ohrožující zdravotní stav potravin. K limitům správního uvážení žalobkyně odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, č. j. 6 A 6/92, kde soud tyto limity vymezil. Dle žalobkyně měl prvostupňový orgán nařídít vyšetřovací pokus, případně za účasti znalce provést vyložení zboží z nákladního auta na rampu a jeho převoz do skladu. Poté by se mohlo zkoumat, zda může za tu dobu dojít ke kontaminaci potravin. Prvostupňový orgán rovněž neprovedl žádné důkazy vedoucí ke zjištění, jaká míra ohrožení vznikla. Od roku 2021 nebylo zjištěno žádné ohrožení potravin. Žádný z odběratelů žalobkyně za celou dobu nereklamoval vady zboží. Žalobkyně má za to, že ve výroku pod I a) 1. chybí vymezení skutku časově. Dle žalobkyně zde mělo být vymezeno od kdy do kdy, a jaké nedostatky byly zjištěny na vnějších a vnitřních prostorách, jaké konkrétní nedostatky v čistotě byly zjištěny a konkrétní popsání nečistoty, aby si odvolací orgán a soud mohly tuto nečistotu ověřit a přezkoumat tak výrok. Podle žalobkyně je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné. Poté žalobkyně polemizovala nad pojmem „čistota“ použitým v příloze II kapitoly I přepisu EU. V našem právním systému pojem čistota definován není, pro každého tak může znamenat něco jiného. Nikdy však u

žalobkyně nedošlo k reálné kontaminaci potravin. I ze strany správních orgánů se vždy jednalo o konstatování pouhého ohrožení potravin. Totéž lze vztáhnout na špatný technický stav budovy či zavírání dveří v době, kdy zákazníci chodí do provozovny nakupovat potraviny. Žalobkyně může soudu předložit čestná prohlášení od mnoha zákazníků, kteří jsou se žalobkyní jako velkoskladem spokojeni. Na závěr žalobkyně dodala, že dne 15. 9. 2022 byla v provozovně provedena kontrola veterinární správou a v protokole je uvedeno, že nebylo zjištěno žádné poškození potravin či výskyt hlodavců. Dne 7. 4. 2022 byla v provozovně na kontrole Státní zemědělská a potravinářská inspekce, která nezjistila stopy po škůdcích, a naopak došla k závěru, že celá provozovna byla udržována v čistotě a dobrém stavu, proto žalobkyně podala námitku podjatosti proti veterinární správě.

9. **V sedmém žalobním bodě** se žalobkyně zabývala pojmem „uvedení na trh“. Sušené larvy bource morušového o hmotnosti 500 gramů a sušené ryby o celkové hmotnosti 2,1 kilogramu které měla žalobkyně uložené v mrazících boxech byly pouze vzorky, nikoli určené k uvedení na trh. Žalobkyně odkázala na § 2 písm. h) zákona o potravinách, který říká, že poskytnutí vzorku snad může být uváděním na trh, ale týká se to výrobce a distributora daných značek. Žalobkyně však tyto výrobky na trh neuváděla, nebyly ani označeny kódem a dalšími náležitostmi. Žalobkyně pro dodavatele pouze měla ověřit, zda by o tyto výrobky byl zájem. Zákazníci neměli k mrazícím boxům přístup. Dle předpisů EU se uvedením výrobku na trh rozumí předání výroku nebo převod vlastnického práva k výrobku za účelem distribuce, používání nebo spotřeby na trhu Evropské unie. Na žalobkyni však vlastnická práva k vzorkům nepřešla. Dle žalobkyně se nejednalo o přestupek.
10. **Žalovaná** ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že trvá na svých závěrech vyslovených v napadeném rozhodnutí. Žalobní námitky jsou obdobné jako ty odvolací, žalovaná proto odkázala v plném rozsahu na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
11. K námitce podjatosti žalovaná sdělila, že v soudním přezkumu námitka podjatosti vznesena nebyla. Při přezkumu prvostupňového řízení žalovaná neshledala záměr žalobkyni poškodit. Větší frekvence kontrol u žalobkyně byla odvozována od výsledků auditů v provozovně. Žalovaná považuje jako zcela oprávněné provádět další dodatečné kontroly, pokud předchozí kontroly zjistily nedostatky. Na žalobkyni pak je, aby tyto nedostatky do další kontroly odstranila.
12. Žalovaná neshledala, že by se dopustila porušení spočívající v tom, že v odůvodnění neuvedla, zda se jedná o trvající nebo pokračující delikt. Dne 2. 12. 2022 bylo vydáno rozhodnutí, kterým bylo žalobkyni uloženo zaplatit pokutu ve výši 90 000 Kč, řízení o přestupku bylo zahájeno dne 26. 7. 2022. Po zahájení řízení je tak třeba další zjištěné jednání posuzovat jako nový skutek. Žalovaná neshledala žádné pochybení v časové specifikaci protiprávního jednání žalobkyně. K otázce zavinění žalovaná uvedla, že správněprávní odpovědnost za přestupky právnických osob je postavena na principu objektivní odpovědnosti, tedy odpovědnost za protiprávní stav (výsledek). Prvostupňový orgán tudíž nepochybil, když neuvedl, zda jednání žalobkyně bylo úmyslné nebo nedbalostní.
13. K nepřezkoumatelnosti výroku o trestu žalovaná uvedla, že spáchání přestupku opakovaně je uvedeno jako jedna z přitěžujících okolností (§ 40 písm. c) zákona o přestupcích.
14. Skutkový stav byl zjištěn dostatečně. K naplnění skutkové podstaty přestupku nemusí dojít jen vznikem následku spočívajícího v poškození chráněného zájmu (tj. např. kontaminaci potravin, kterou argumentuje žalobce), ale postačí i jeho ohrožení. Bylo povinností

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

žalobkyně udržovat provozovnu v takovém stavu, který je vyhovující z hlediska hygienických požadavků. Jednotlivé nedostatky jsou v rozhodnutí popsány i co se týče provedení důkazů. U žalobkyně došlo z důvodu nedodržování hygienických zásad ke zvýšenému riziku kontaminace potravin. Žalobkyní navrhovaná potvrzení od zákazníků na tomto závěru nemohou nic změnit. Rovněž ani závěry Státní zemědělské a potravinářské inspekce, které jsou z dřívějšího období, nejsou pro žalovanou závazné. Žalovaná dodala, že všechny nedostatky jsou podloženy fotografiemi.

15. K námitce pojmu uvedení na trh žalovaná uvedla, že § 2 písm. h) zákona o potravinách definuje pojem „uvedení na trh“, ale u tabákových výrobků nebo výrobků souvisejících s tabákovými výrobky. U potravin žalovaná odkázala na čl. 3 bod 8 nařízení (ES) č. 178/2002. Uvedením na trh je i skladování v rámci distribuce potravin při činnosti potravinářského průmyslu, nejen převod vlastnického práva či předání výrobku, jak uvádí žalobkyně. Tím, že žalobkyně tyto výrobky do své provozovny přijala a skladovala, naplnila tak definici pojmu „uvádění potravin na trh“. Rovněž poukázala na to, že dle předpisů není možné dodávat výrobky před tím, než bude jejich výroba řádně schválena.
16. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

Posouzení žaloby

17. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 soudního řádu správního), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
18. V souladu s § 51 odst. 1 s.r.s. soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť žalobkyně a žalovaná se k výzvě soudu nevyjádřily. V takovém případě měl soud za to, že obě udělily souhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání.
19. Žaloba není důvodná.
20. V dané věci je veden spor o to, zda žalobkyně svým jednáním naplnila skutkové podstaty, které jí jsou dávány za vinu, a to na základě zjištěných nedostatků z kontrol provedených Městskou veterinární správou v Praze ve dnech 15. 9. 2022, 22. 11. 2022, 28. 3. 2023 a 28. 6. 2023.
21. Na úvod soud konstatuje, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné. Z rozhodnutí je zjevné, jak a proč bylo rozhodnuto. Žalovaná v napadeném rozhodnutí vypořádala všechny odvolací námitky. Soud rovněž připomíná zásadu jednotnosti rozhodování, kdy žalovaná může úvahy prvostupňového orgánu částečně doplnit.
22. Žalobkyně je přesvědčena, že celá pražská veterinární správa je podjatá, neboť kontroly byly u ní prováděny opakovaně a cíleně se zaměřovaly pouze na její provozovnu. Dle žalobkyně je cílem veterinární správy její likvidace.
23. Námitka není důvodná.
24. Dle čl. 4 odst. 2 nařízení o hygieně potravin, *provozovatelé potravinářských podniků provádějících činnosti v jakékoli fázi výroby, zpracování a distribuce potravin, které následují po*

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

fázích, na něž se vztahuje odstavec 1, dodrží všeobecné hygienické požadavky stanovené v příloze II a všechny zvláštní požadavky stanovené nařízením (ES) č. 853/2004.

25. Dle přílohy II kapitoly I odst. 1 nařízení o hygieně potravin, *potravinářské prostory musí být udržovány v čistotě a v dobrém stavu.*
26. Dle přílohy II kapitoly I odst. 2 písm. c) nařízení o hygieně potravin, *uspořádání, vnější úprava, konstrukce, poloha a velikost potravinářských prostor musí umožňovat správnou hygienickou praxi, včetně ochrany před kontaminací a zejména regulace škůdců.*
27. Vzhledem k tomu, že u žalobkyně byly kontrolou ze dne 15. 9. 2022 zjištěny nedostatky, je logické, že se kontrola opakovala a následně se konala kontrola další, pokud nedostatky nebyly odstraněny, což se v případě žalobkyně nestalo. Žalobkyně v rámci námitky podjatosti namítala pouze opakované kontroly a ukládání pokut, žádné jiné skutečnosti nenamítala.
28. K tomu soud doplňuje, že v protokole o kontrole ze dne 7. 4. 2022 je uvedeno, že celá provozovna byla udržována v čistotě a v dobrém stavu. Toto odporuje tvrzení žalobkyně, neboť kdyby bylo cílem veterinární správy „zlikvidovat“ žalobkyni, nevydala by toto pozitivní hodnocení.
29. Námitka neuvedení formy zavinění je rovněž nedůvodná.
30. Správněprávní odpovědnost právnických osob je postavena na principu objektivní odpovědnosti právnických osob, tj. odpovědnost za protiprávní stav. Znamená to tedy, že se neposuzuje forma zavinění (srov. Komentář k z. č. 250/2016 Sb., § 20).
31. Dle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, *právnická osoba je pachatelem, jestliže k naplnění znaku přestupku došlo jednáním fyzické osoby, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě a která porušila právní povinnost uloženou právnické osobě, a to při činnosti právnické osoby, v přímé souvislosti s činností právnické osoby nebo ku prospěchu právnické osoby nebo v jejím zájmu; za porušení právní povinnosti uložené právnické osobě se považuje též porušení právní povinnosti uložené organizační složce nebo jinému útvaru, který je součástí právnické osoby.*
32. V dané věci bylo prokázáno, že pachatelem je právnická osoba (žalobkyně), ostatně to ani žalobkyně nenamítala, že by přestupky spáchala jiná osoba. Za právnickou osobu jednaly osoby, jejichž jednání je přičitatelné právnické osobě, a toto jednání naplnilo znaky spáchání přestupku. Vzhledem k tomu, že u odpovědnosti právnických osob se neposuzuje forma zavinění, je tak irrelevantní, zda se jednalo o jednání úmyslné či nedbalostní.
33. Ustanovení § 37 zákona o přestupcích vyjmenovává kritéria pro učení druhu a výměry správního trestu. Takovým kritériem v bodě a) je povaha a závažnost přestupku. Ustanovení § 38 pak rozvádí, čím je povaha a závažnost přestupku dána. Bod e) říká, že povaha a závažnost přestupku je u fyzické osoby je též dána druhem a mírou jejího zavinění, popřípadě pohnutkou. Soud proto nemůže souhlasit se žalobkyní, když tvrdí, že u právnických osob je míra zavinění významnou okolností pro stavení výše sankce, neboť to platí pouze v případě spáchání přestupků fyzických osob.
34. Dle § 20 odst. 2 zákona o přestupcích, *za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje*
a) statutární orgán nebo člen statutárního orgánu,

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

b) jiný orgán právnické osoby nebo jeho člen,

c) zaměstnanec nebo osoba v obdobném postavení při plnění úkolů vyplývajících z tohoto postavení,

d) fyzická osoba, která plní úkoly právnické osoby,

e) fyzická osoba, kterou právnická osoba používá při své činnosti, nebo

f) fyzická osoba, která za právnickou osobu jednala, jestliže právnická osoba výsledku takového jednání využila.

35. Žalobkyně poukazovala na to, že po přijetí zákona o přestupcích je zapotřebí dovodit přičitatelnost protiprávního jednání právnické osobě tehdy, když k naplnění znaků přestupku došlo jednáním fyzické osoby, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, a která porušila právní povinnost uloženou právnické osobě, a to při činnosti právnické osoby, v přímé souvislosti s činností právnické osoby nebo ku prospěchu právnické osoby nebo v jejím zájmu.
36. S tvrzením žalobkyně soud souhlasí pouze částečně. Soud si je vědom znění § 20 odst. 1 a 2 zákona o přestupcích, kde je uvedeno, že *k naplnění znaků přestupku došlo jednáním fyzické osoby, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě.* Na druhou stranu soud při posuzování námítky vycházel z důvodové zprávy k zákonu o přestupcích a § 20, kde je uvedeno: *„Tím, že jsou povinnosti ukládány přímo právnickým osobám, je nepodstatné, která fyzická osoba jednala a případně zda zaviněně, ale jde o to, zda právnická osoba vynaložila veškeré úsilí pro to, aby splnila povinnosti, které jsou jí právním řádem uloženy. V rámci správněprávní odpovědnosti je pak ukládán správní trest právnické osobě za to, že osoby odpovědné za její řízení a fungování nezajistily splnění povinností jí uložených.“*
37. Soud má tak za to, že v případě žalobkyně je evidentní, že pachatelem přestupku je žalobkyně. Žalobkyně měla ze zákona povinnost udržovat prostory, které užívala, tak aby potraviny byly chráněny před rizikem kontaminace. Ze strany žalobkyně nedošlo ke zpochybnění, že by uvedené prostory neužívala nebo že by k protiprávnímu jednání došlo činností osoby, jejíž jednání není žalobkyni přičitatelné. Za takové situace nebylo povinností prvostupňového orgánu zjišťovat konkrétní fyzické osoby, jejichž jednání je žalobkyni přičitatelné. Pro tento názor hovoří i závěry Městského soudu v Praze a Krajského soudu v Brně uvedené v odstavci 37 a 38.
38. *„V posuzovaném případě vyplývá ze správního spisu, že předmětem podnikání žalobkyně je hostinská činnost, ze svědeckých výpovědí zasahujících strážníků bylo jednoznačně zjištěno, že k jednání zakládajícímu skutkovou podstatu přestupku (šíření nepřiměřeného hluku v době nočního klidu) došlo v provozovně, resp. z provozovny žalobkyně - restauračního zařízení, a to v souvislosti s činností, která je jejím předmětem podnikání. Navíc, v každém z případů, kdy došlo k protiprávnímu jednání, tj. dne 2. 6. 2018 i dne 21. 8. 2018, zasahující policisté v provozovně ztotožnili odpovědné osoby, které nijak nepopíraly, že k šíření hluku dochází z provozovny žalobkyně. Spojitost s činností žalobkyně je tak zcela zřejmá. V takové situaci již tedy nebylo nezbytné zjišťovat, která konkrétní osoba vykonávala v provozovně žalobkyně živou hudební produkci, či která uvedla do chodu zařízení vydávající reprodukovanou hudbu, když podle ust. § 20 odst. 1 a odst. 6 zákona o odpovědnosti za přestupky bylo dané jednání přičitatelné žalobkyni a její odpovědnost za přestupek tak byla dána. V daném případě se neuplatní rozsudek Nejvyššího*

správního soudu ze dne 27. 3. 2015, č. j. 7 As 24/2015-18, na který poukazovala žalobkyně, neboť vychází ze skutkově odlišného základu, kdy byly dány důvodné pochybnosti, zda se předmětného jednání dopustil účastník řízení, resp. osoby.“ (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 6. 2021, č. j. 1 A 44/2019-47)

39. *„Vzhledem k uvedenému, lze tedy souhlasit se žalovaným, že nebyl povinen zjišťovat konkrétní fyzickou osobu, jejíž jednání by bylo přičitatelné žalobci. Pro tuto věc je důležité, že přípravky byly objeveny ve skladu žalobce za přítomnosti jeho jednatele, došlo rovněž již k prodeji přípravku bez původní etikety hospodářskému družstvu pod jménem žalobce. Podstatné totiž je, že se sám žalobce k přípravkům důsledně hlásil, jejich uvádění na trh a další prodej nijak nerozporoval. Je tedy lhotečné, kterou konkrétní fyzickou osobu pověřil skladováním a dalším prodejem, podstatné je, že bylo prokázáno, že ke spáchání přestupku došlo při činnosti právnické osoby. Žalobce uváděl výrobky na trh a prodával je svým jménem, proto byla jeho odpovědnost za přestupek založena. S námitkou nemožnosti dovození objektivní odpovědnosti žalobce se proto krajský soud neztotožňuje. K tomu soud závěrem znovu uvádí, že cílem právní úpravy není zjistit, kdo etiketu odstranil, ale skutečnost, že na trh nesmí být uveden přípravek bez etikety ze země původu. Proto není ani třeba, aby žalobce zkoumal, která konkrétní osoba etiketu odstranila, zda žalobce nebo zda byla odstraněna ještě předtím, než se dostala do sféry žalobce. Není podstatné, či chybou bylo, že na přípravcích není původní etiketa, neboť za přestupek je označeno uvedení na trh bez původní etikety a toho se žalobce prokazatelně při své činnosti dopustil.“ (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 3. 2021, č. j. 30 A 16/2019-67)*
40. Dále žalobkyně namítala, že správní orgán se nezabýval tím, zda jednotlivé přestupky jsou přestupky trvající nebo pokračující, takže došlo k porušení zásady „*ne bis in idem*“. Námitka je nedůvodná.
41. Soud se ztotožňuje s argumentací žalované.
42. Podstatou zásady „*ne bis in idem*“ je zákaz projednávání věci, o které již bylo započato jiné řízení nebo dříve pravomocně rozhodnuto.
43. Ve věci žalobkyně se však nejedná o porušení této zásady. Z napadeného rozhodnutí bylo zjištěno, že žalobkyni byla rozhodnutím ze dne 14. 9. 2022, č. j. SVS/2022/111323-G, uložena pokuta za spáchání přestupku podle § 17 odst. 2 písm. a) zákona o potravinách. Nedostatky však byly zjištěny již kontrolou dne 22. 2. 2022. Vzhledem k tomu, že žalobkyni bylo sděleno obvinění a bylo též rozhodnuto, jedná se tak v napadeném rozhodnutí o skutek nový, neboť žalobkyně skutek opakuje. Prvostupňový orgán správně postupoval, když žalobkyni uložil za opakovaný skutek další pokutu. O porušení zásady „*ne bis in idem*“ se nejedná, neboť každý skutek byl zjištěn jiného data kontroly. Nelze dojít k závěru, že se jedná o trvající protiprávní stav, neboť prvostupňový orgán vycházel pouze ze zjištění jednotlivých kontrol a nemohl vědět, jaký stav byl v provozovně mimo jednotlivé kontroly.
44. Ze správního spisu - konkrétně z odvolání žalobkyně ze dne 13. 12. 2024 - bylo dále zjištěno, že žalobkyně namítala pouze rozhodnutí ze dne 14. 9. 2022. Soud proto dospěl k závěru, že se jednalo o samostatné nové skutky. Ostatně sama žalobkyně uvedla, že dne 7. 4. 2022 byla v provozovně provedena kontrola Státní zemědělskou a potravinářskou inspekcí, která v protokolu výslovně uvedla, že celá provozovna byla udržována v čistotě a dobrém stavu. Tato skutečnost hovoří pro závěr vyslovený žalovanou v napadeném rozhodnutí. Soud doplňuje, že ust. § 40 písm. c) zákona o přestupcích výslovně uvádí jako přítěžující okolnost, pokud pachatel přestupek opakuje.

45. Pokud žalobkyně namítá v žalobě rozhodnutí o uložení pokuty ze dne 2. 12. 2022, rozhodné je, že kontrola byla provedena v provozovně žalobkyně dne 1. 6. 2022 a řízení o přestupku bylo zahájeno dne 26. 7. 2022. Jedná se tak o stejný případ jako v předchozím bodě. Po zahájení řízení se další zjištěný skutek posuzuje jako nový skutek.
46. *Pokračování v přestupku je nutno důrazně odlišit od opakování přestupku. Není to totéž. V případě opakování se jedná o dva přestupky - sice stejné skutkové podstaty, ale nejsou vedeny stejným záměrem (opakování zakládá buď tzv. vícečinný souběh anebo recidivu), na rozdíl od pokračování v přestupku, kdy se jedná o jeden přestupek. (srov. Správní právo trestní: Diference mezi trvajícím a pokračujícím přestupkem. Nad jedním otazníkem z praxe, článek epravo.cz ze dne 18. 12. 2020).*
47. Soud odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č.j. 1 As 49/2012 – 33, jehož právní věta zní:
- „I. Jedním ze znaků pokračování v přestupku je, že jednotlivé dílčí útoky, z nichž každý naplňuje znaky téhož přestupku, jsou po subjektivní stránce spojeny jedním a týmž záměrem. Jednotný záměr je přitom třeba v řízení dokazovat. Jestliže tedy soud odůvodní existenci jednotného záměru mezi jednotlivými dílčími útoky pokračujícího přestupku odkazem na tvrzení obsažená v žalobě, která nebyla předmětem dokazování ani ve správním, ani v soudním řízení, zatíží řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost kasační stížností napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]; II. Rozhodujícím okamžikem pro ukončení skutku v případě pokračování v přestupku, tedy mezníkem oddělujícím jeden pokračující přestupek od dalšího, je jakýkoliv úkon ze strany policejního orgánu nebo příslušného správního orgánu, který přestupek projednává, kterým je obviněný z daného přestupku zpraven o tom, že je důvodně podezřelý z jeho spáchání. K ukončení skutku proto dojde již v momentu, kdy s obviněným sepiší policisté oznámení přestupku (viz analogicky § 12 odst. 11 trestního řádu).“*
48. V rozsudku ze dne 25. 11. 2020, č.j. 30 Af 28/2018 – 373, Nejvyšší správní soud formuloval II. právní větu:
- „Přestupek zneužití dominantního postavení [§ 22a odst. 1 písm. c) ve spojení s § 11 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže] ve formě odmítnutí dodávek může nabýt formy trvajících správního deliktu, a to zejména tehdy, jestliže přestupce opakovaně (kontinuálně po určité období) odmítá vyhovět žádostem jednoho a téhož soutěžitele. Takovýto skutek je přetržen (ukončen) zahájením správního řízení o něm.“*
49. Soud tak má za to, že v případě žalobkyně, která, jak tvrdí, byla již za stejný přestupek potrestaná, byla uznána vinnou dalším skutkem, který je vymezen dalším konstatováním nesplnění zákonných povinností při kontrole, za který ještě uznána vinnou nebyla. Pokud bylo při další kontrole zjištěno, že žalobkyně opět neudržovala prostory, které k podnikání používala, v souladu se shora uvedenými předpisy, tak se dopustila dalšího skutku.
50. Soud nad rámec shora uvedeného uvádí, že v tomto případě se jedná o trvalý přestupek spáchaný nekonáním – zjednodušeně neudržováním čistoty v provozovně a stavebního stavu v provozovně tak, aby nebyly potraviny ohroženy kontaminací. Na závěrečném zhodnocení skutku ze strany správních úřadů, že se jedná o opakování, však tento závěr nemá vliv. Žalobkyně totiž není trestána za nekonání spáchané před zahájením kontroly, za které již byla potrestána, tj. za neudržování čistoty a dobrého stavu nemovitostí před zahájením kontroly dne 15. 9. 2022. Nemůže tedy být a ani není opakovaně trestána za totéž.

51. Správní orgány tedy správně vyhodnotily, že skutek, u něhož žalobkyně namítá, že za něj již byla pravomocně pokutována na základě rozhodnutí Ústřední veterinární správy ze dne 2. 12. 2022, nutno posoudit jako samostatný skutek. Pokud bylo při další kontrole zjištěno opětovné porušování zákonných povinností, představuje toto nekonání další skutek. Pokud má stejné znaky, jedná se o opakování.
52. Nesprávně pak žalobkyně namítala, že *v návaznosti na počet na sebe navazujících kontrol vzala Městská veterinární správa v rozhodnutí ze dne 24. 11. 2024 „za mírně přitěžující okolnost, že účastník byl již za tento přestupek uznán vinným rozhodnutím ze dne 2. 12. 2022.“ (Str. 11 odůvodnění dole)*. S tím, že *nejpozději od 2.12. však počíná přestupek nový a správní orgán měl vymezit jeho časový průběh, tedy jednotlivé, sankcemi rozdělené fáze, nejsou v rámci popisu skutku jasně vymezeny a zásada ne bis idem je porušována nejen v napadených rozhodnutích, ale je v ní pokračováno*.
53. Soud k tomu uvádí, že již v prvostupňovém rozhodnutí se uvádí, že *pokud jde o trvání přestupku, správní orgán hodnotí období od 15. 9. 2022 do 28. 6. 2023, takto dlouhou dobu trvání považuje za středně přitěžující okolnost*. Žalobkyně neuvádí, že by v mezidobí došlo k nápravě stavu, naopak ze skutkových zjištění a fotografického materiálu rovněž vyplývá, že tento nežádoucí stav po tuto dobu trval.
54. Žalovaný obdobnou odvolací námitku následně zcela správně a dostatečně vypořádal ve svém rozhodnutí, jak na něj odkazuje žalobkyně.
55. Soud má dále za to, že žalobkyně si protiřečí, jelikož uvádí, že jednotlivé fáze sice byly rozděleny sankcemi, přesto došlo k porušení zásady *ne bis in idem*. Jak bylo vysvětleno shora, právě toto jednotlivé rozdělení činí z jednání žalobkyně nový skutek, za který může být opakovaně potrestána. Žalobkyně nemůže čekat, že ponechání prostor v nežádoucím stavu od roku 2022 tak již navždy bude představovat pouze jeden trvající skutek, za který již byla potrestána, a za který již potrestána být nikdy nemůže, ačkoliv tento stav trvá nadále. To by celé přestupkové řízení, jehož smyslem je hlavně motivovat účastníky k dodržování svých právních povinností, ztratilo smysl.
56. Žalobkyně dále namítala neúplnost dokazování, když od roku 2021 nebylo zjištěno, že by někdy došlo ke kontaminaci potravin nebo k jinému poškození ohrožující zdravotní stav jejich spotřebitelů. Dále namítala, že nebyly provedeny žádné důkazy k tomu, jaká míra ohrožení vznikla. Také tato námitka je nedůvodná.
57. Dle § 17 odst. 2 písm. a) zákon o potravinách, *provozovatel potravinářského podniku se dále dopustí přestupku tím, že nedodrží požadavky na bezpečnost potravin podle přímo použitelného předpisu Evropské unie upravujícího požadavky na potraviny*.
58. Z uvedeného ustanovení jasně vyplývá, že k naplnění skutkové podstaty přestupku postačí, pokud dojde k ohrožení bezpečnosti potravin (dle citovaného ustanovení „nedodrží požadavky...“), nemusí tedy dojít k následku – faktická kontaminaci, příp. poškození zdraví spotřebitelů. V případě žalobkyně k žádnému následku spočívajícím v poškození chráněného zájmu nedošlo, což je pro žalobkyni jistě dobrá zpráva, avšak nevylučuje to odpovědnost žalobkyně za protiprávní jednání spočívající v jeho ohrožení. Žalobkyně tak naplnila znaky skutkové podstaty uvedeného přestupku, když nedodržela požadavky na bezpečnost potravin podle nařízení (ES) č. 853/2004.
59. Vzhledem k tomu, že k naplnění skutkové podstaty uvedené v § 17 odst. 2 písm. a) zákona o potravinách postačí ohrožení bezpečností potravin, má soud za to, že argumentace

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

žalobkyně spočívající v tom, že prvostupňový orgán neprovedl potřebné důkazy ke zjištění možné kontaminace potravin, je irrelevantní. Navíc kontrolní materiály včetně fotodokumentace obsahují dostatečný popis zjištěných nedostatků, tudíž by další provádění dokazování bylo nadbytečné.

60. K tomu soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2020, č. j. 10 A 36/2018-40, dle kterého, *povinnost udržovat potravinářské prostory „v čistotě a dobrém stavu“ ve smyslu čl. 4 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 853/2004 je v případě popraskané skleněné stěny skladovacích prostor porušena, neboť existuje reálné riziko, že s postupujícím časem nebude moci být udržována v takové čistotě jako stěna nepoškozená, čímž se zvyšuje pravděpodobnost ohrožení skladovaných potravin. Kontaminace či jiný negativní dopad na skladované potraviny nemusí být prokazována, protože se jedná o delikt ohrožovacího charakteru.*
61. Žalobkyně namítala neurčitost pojmů „prostory musí být udržovány v čistotě a dobrém stavu“, neboť si každý může tyto pojmy vyložit po svém. Pojmy by měly být konkretizovány, aby je soud mohl přezkoumávat.
62. Tato námitka je rovněž nedůvodná.
63. K neurčitým pojmům lze citovat zmíněné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2020, č. j. 10 A 36/2018-40, ve kterém soud došel k závěru: *“Soud má za to, že udržování potravinářského prostoru „v dobrém stavu“ představuje neurčitý právní pojem, který jsou příslušné správní orgány povinny v souladu s metodami interpretace práva vyložit, vymezit jeho rozsah a obsah a zjištěný skutkový stav subsumovat pod takto vyloženou právní normu. Jak k tomu uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu „neurčité právní pojmy zahrnují jevy nebo skutečnosti, které nelze zcela přesně právně definovat. Jejich obsah, rozsah a aplikace se může v závislosti na konkrétních okolnostech měnit. Zákonodárce tímto způsobem vytváří příslušným orgánům prostor k tomu, aby zhodnotily, zda konkrétní situace pod neurčitý právní pojem spadá, či nikoliv. U neurčitých právních pojmů se zajisté také vyskytuje určitá míra „uvážení“ správního orgánu, ta se ovšem zaměřuje na skutkovou podstatu a její vyhodnocení. Výsledkem je pak závěr, který nemá alternativu.“ (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, čj. [8 As 37/2011 - 154](#), či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2014, čj. [2 As 102/2014 - 22](#)). Výklad neurčitých právních pojmů a podřazení zjištěného skutkového stavu těmto pojmům není podle konstantní judikatury předmětem správního uvážení, a proto je soud plně přezkoumává v souladu s [§ 75 s. ř. s.](#)“*
64. Soud má za to, že prvostupňový orgán v rozhodnutí dostatečně popsal zjištěné nedostatky. Vše je podloženo protokoly o jednotlivých kontrolách včetně fotodokumentace, z kterých popsané nedostatky jasně vyplývají. Jak prvostupňový, tak i odvolací orgán se obsírně ke každému přestupku vyjádřily a popsaly, v čem zjištěný skutkový stav, který kladly žalobkyni za vinu, je v rozporu s požadavkem plynoucím z nařízení o hygieně potravin ohledně udržování potravinářských prostor v dobrém stavu.
65. V poslední námitce žalobkyně nesouhlasila k argumentací žalované spočívající v tvrzení, že nalezené potraviny v provozovně žalobkyně bez řádného schválení a ověření příslušnými orgány, naplňují skutkovou podstatu porušení zákazu uvádění na trh potravin dle § 10 odst. 1 písm. c) zákona o potravinách. Námitka není důvodná.
66. Dle § 10 odst. 1 písm. c) zákon na potravinách, *na trh je zakázáno uvádět potraviny neznámého původu.*

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

67. Dle čl. 3 odst. 8 nařízení (ES) č. 178/2002 se „uváděním na trh“ rozumí držení potravin nebo krmiv za účelem prodeje, včetně nabízení k prodeji nebo jakékoli jiné formy převodu, zdarma nebo za úplatu, a prodej, distribuce a další formy převodu jako takové.
68. Dle čl. 18 odst. 4 nařízení (ES) č. 178/2002, *potravina nebo krmivo, které jsou nebo mohou být uvedeny na trh Společenství, musí být odpovídajícím způsobem označeny nebo identifikovány dokumentací nebo informacemi podle příslušných požadavků specifitějších předpisů s cílem usnadnit jejich sledovatelnost.*
69. Dále pak ust. § 18 odst. 1 písm. d) zákona č. 166/1999 Sb. o veterinární péči stanoví, že *živočišné produkty musí být, není-li stanoveno tímto zákonem nebo předpisy Evropské unie jinak, stanoveným způsobem opatřeny značkou zdravotní nezávadnosti, anebo, pokud není použítí značky zdravotní nezávadnosti stanoveno, identifikační značkou; značka zdravotní nezávadnosti a identifikační značka musí splňovat požadavky stanovené předpisy Evropské unie; identifikační značka umístěná na živočišné produkty v podniku, závodě, popřípadě jiném zařízení v České republice musí obsahovat zkratku „EU“.*
70. Žalobkyně ve své provozovně držela výrobky, které nesplňovaly požadavky stanovené příslušnými předpisy. Potraviny byly bez identifikační značky, bez označení provozovatele potravinářského původu, dále žalobkyně nepředložila žádné nabývací doklady, ani doklady původu. Soud se ztotožňuje s argumentací žalovaného, neboť žalobkyně svým jednáním naplnila skutkovou podstatu přestupku podle § 17 odst. 2 písm. f) zákona o potravinách. Argumentace žalobkyně ustanovením § 2 písm. h) zákona o potravinách nemůže obstát, neboť toto ustanovení se vztahuje pouze na tabákové výrobky nebo výrobky související s tabákovými výrobky.
71. K výši uložené pokuty soud uvádí, že dle § 17f písm. d) zákona o potravinách lze uložit pokutu za přestupky uvedené v § 17 odst. 2 písm. a) a f) až do výše 50 000 000 Kč. Pokuta při dolní výši (150 000 Kč) nemůže být označena za nepřiměřenou. Žalobkyně ani nedoložila žádné dokumenty, kterými by prokazovala, v čem ji výše pokuty může poškodit. Stejně jako žalovaný soud odkazuje na § 156 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb. daňový řád, dle kterého je možné zažádat o posečkání úhrady pokuty nebo o rozložení na splátky.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

72. Jelikož soud neshledal žalobu, kterou se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí, důvodnou, zamítl ji (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
73. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalované nevznikly žádné náklady nad rámec její obvyklé úřední činnosti, proto jí soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 25. června 2025

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.